

SZABÓ PALÓCZ ATTILA

Kezemben tartva

*Nagy talány lehet,
vagy még annál is nagyobb,
titkosított akta,
mit a síkosított,
málló vakolatú irattár is kivetett magából.*

*Itt állok ezzel a talánnyal kezemben,
ismeretlen versformába ojtva
jegyezték fel még ismeretlenebb kezek,
a titkos kódok közül kiolvasható nevemet...
A szabadon tört sorokban
tört meg életem egyenes íve,
szótagolva fricskázta a jegyző
magasztos terveim, és jelentett alásson,
hol, mikor és kivel,
és kitalálta azt is, hogy miért*

*nincs meg itt a fejemben az az emlék
amit részletezve olvastak később
rangos megrendelő elmék...*

*vagy talán nem is értett semmit,
csak termelte a penzumot,
mit a kíváncsi megbízó rászabott.*

*Amit a kezemben tartok,
ez a paksamétányi talány oly könnyen
felfejthető, mint a gyermek, mely soha meg sem
fogant,
az emlék,
mi mára már oly nyomtalan,
mit a málló vakolatú elme is kivetett magából.*

tájvers

*nem tájvers volt az
(habár, könnyűszerrel az is lehetett volna...)
amit a szél ezen a szomorkás
alföldi reggelen
azon a megsárgult papírlapon
a táj fölött kergetett*

*nemes papírját a természet erői dörzsölték morzsálásra
nap sárgította
eső mosta
szellő tompította sarkainak élet
könnyű szélben porladásra*

*ady, radnóti, petőfi vagy arany
sorai szálltak
az elszakított pusztaságban
a fű, a fák, a vakondtúrás, a szántó,
a fácán és a borz felett
az emberi léptékkal fel nem érhető sorsban
találni maguknak egy torz helyet,
könyvből tépett oldalon szállva
a morzsáló papíron...*

*akárha tájvers is lehetett volna,
de mégsem az lett,
könnyű röpte ott a szélben,
mintha holmi hulló vedlett
volna
a sor végéről pergetve
lassan-lassan a potyogó betűket a földbe szórta*